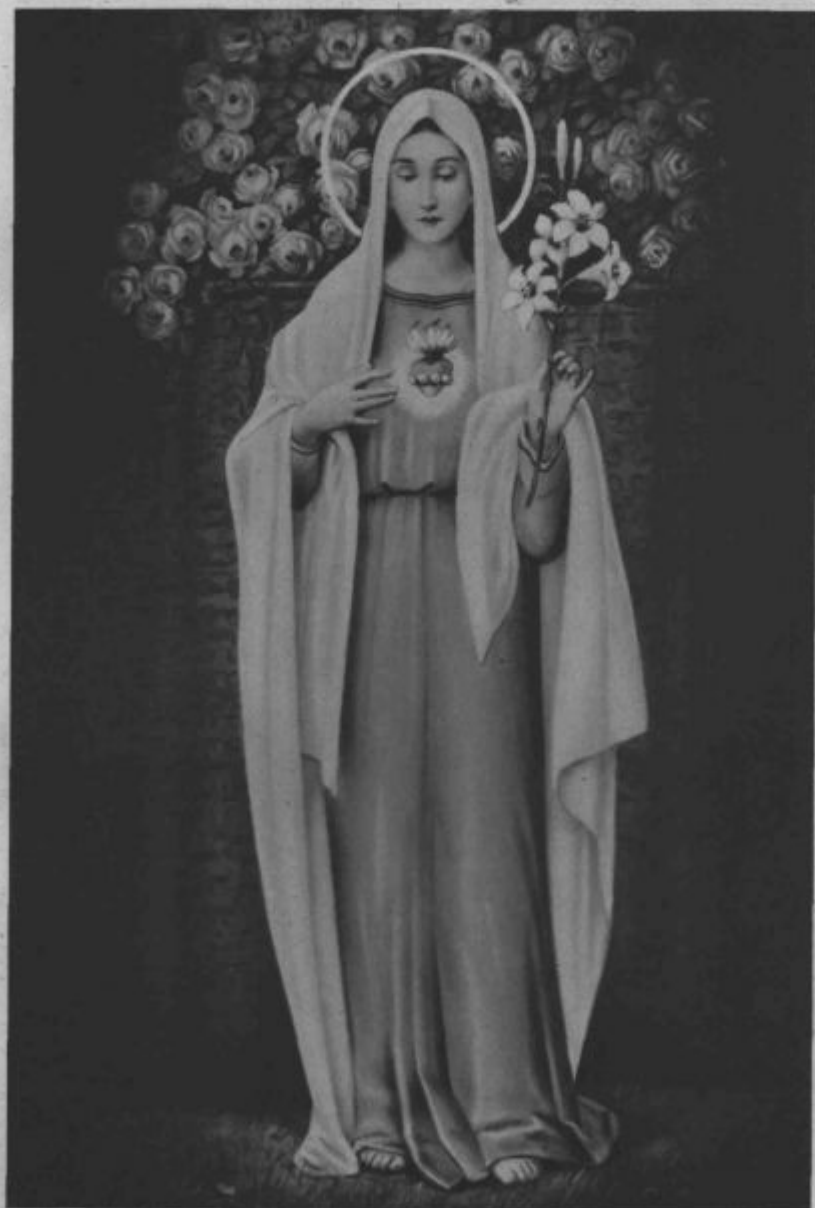

Štev. 5.

8. maja 1938.

34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8, na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenom Srca Jezušovom.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Franciška v Črensovcih so darivali v Din. sledeči: Jerič Bara, Gančani, v zahvalo za ozdravljenje, 10, Kalamar Lajoš, Martinje, prosi dušno zveličanje, 20, Drvarič Kristina, Francija, 7, Prša Agneza, Francija, 5, Gumilar Franc, Grad, v Franciji, 10 60, Frumen Marija, Francija, 20, Vaupatič Ferdinand, Francija, 6, N. Turnišče, 10, N. Gomilica, 5, Lutar Ana, Nedelica, v zahvalo za ozdravljenje živinčeta, 14, Dominko Marija, 3, Sarjaš Štefan, Trnje, v zahvalo za srečno vrnitev z Francije i za zdravje žene, 50, Fujs Adela, Francija, 35-35, Gabor Alojz, kaplan, Sv. Jurij, 86, Sobočan Agata i Kovač Jožef, Trnje, Francija, 15, N. Sr. Bistrica, 2-50, Žižek Verona, Črensovci, v Franciji, 10, Smej Veronika, Odranci, v Franciji, v zahvalo sv. Maloj Treziki, 10, Rittlop Marica, Črensovci, 5, Puhana Ana i Štefan na Malo Cvetišče v Soboti, 16-50, Toplak Anica, Francija, 8-75, Kerec Mihael, Sobota, 25, Horvat Janoš, Trnje, 50, Žalig Jožef, Črensovci v Franciji, 10, Tivadar Barica, Lipa, v Franciji 7, Vratarič Franc, Zlatar Bistrica, 90, Prša Helena Žižki, Francija, 5, Zver Kata, Črensovci, 100, Püčko Iyan, Čentiba, 50, Kolenc Geta, Gomilica, 10, Vučko Marija D. Bistrica v zahvalo sv. Antoni, ka stvar ozdravila, 10, Vučko Aga, D. Bistrica, v Franciji, v zahvalo, ka roka brez doktora ozdravila, 10, Lackovič Štefan, Hotiza, v zahvalo za srečno vrnitev iz Francije, 20, N. Hotiza, naj se počasti sv. Anton, za zdravje i milost božo, 10, Grůškovernjak Davorin, Lendava, 20, Horvat Anica, Bogojina — Vršič, 3, Andrejek Ana, Francija, 18-50, Horvat Eufemija, D. Bistrica, iz Francije, na č. sv. Maloj Treziki, naj jo čuva v tujini i vodi po pravo poti 48-55 Din. Obresti v poštnoj hranilnici za l. 1987. 1860 Din. — Izdatki: Prinos pošti za cepike, 10, 60 cepik iz Rakičana á 3 Din. = 180 Din., težakom pri saditvi cepik i zavažanji 360 Din., občinski namet od šume 215 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno. — Odbor.

Na siromaško blagajno v Črensovcih so v Din. darivali sledeči: Bedernjak Janoš, D. Bistrica, 14 kg. kukorice z vlatovjom, G ura Jožef, Sr. Bistrica, 5, hajdina odana 23, kukorica odana 124, Dom sv. Franciška potom prepisa 3000, Zver Marta i Ana, Ižakovci, vsaka 10 Din., Vučko Agata, Sr. Bistrica,

LETO 34.

8. MAJA 1938.

ŠTEV. 5

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

5. Zvezda.

Peta zvezda, ki blišči se v tvojoj kroni. Mamika,
 Je lübezen prav žareča do tvojega sovražnika . . .
 Gda so Sini v Betlehemi vsake dverl zaprli,
 Gda pregnali Ga v tujino, zabrüsili meč z sabli,
 Gda v Egipt si bežat mogla z Detetom i Jožefom,
 Gda si čüla sramotenje, vidla roke z kamenjom,
 Z šterim so vmoriti šteli tvojga Sina dragoga,
 Gda si čüla divje kriče: Razpi, razpi, razpi ga,
 Gda si vidla kak ga plüska grešna roka, kak kuče,
 Gda si vdarce bičov štela, je molilo ti srce,
 Je molilo, je prosilo: Odpüsti njim, dragi Bog,
 Ve ne vejo, ka delajo, reši večnih ti ji mok,
 Gda si tam pod križom stala, vmirat vidla Jezusa,
 Si vu düši tüd'ti vmirla, da naj rešiš grešnika . . .
 O Marija, tužna Mati, večna hvala naj ti bo.
 Za lübezen tvojo zlato . . . Odpri, odpri nam nebo.

Srčen.

Dovolite, dragi čtevci, da nekaj spregovorim k zaključki od velikoga oltara frančiškanske cerkve na Hvari, kde sem skoro en mesec vsaki den prikazao Vsemogočnomi najsvetejšo daritev.

Frančiškanska cerkev ma sedem oltarov, eden lepši od drugoga. Najveksi je glavni oltar i tudi pun umetnine. Glavni oltar sega gor do plafona i zakrije popolnoma steno. Na njem je osem veliki slik, štere je slikao Talijan Francesco a Santa Croce, po našem povedano, Frančišek zvan po svetom Križi. Rodio se je te imenitni slikar l. 1516, vmro pa l. 1584.

Na velikom oltari so sledeče slike: 1. Angeo pozdravi Marijo, 2. Sv. Frančišek Assiški, 3. Sv. Anton, 4. Sv. Bernardin, 5. Marija z Detetom, 6. Kristuš na Križi, 7. Marija, mati milosti, 8. Sv. Števan i Sv. Peter. Človeka napuni z gorečnostjov vsaki pogled na te lepe slike. Žalostno je pa, da tak malo ljudi prihaja k božoj službi. Delaven den je dosta, če se jih zbere 10, po nedelaj i svetkaj pa okoli petdeset, največ sto. Zrok je v tom, da je tudi tam mlačnost zajela narod, kak vsepovsedi, deloma pa v tom, da je predosta cerkvi i ka tudi naroda nega vsega doma, je najmre v tujini. Vseglih pa najmenje tri, štirikrat teliko bi ga lejko bilo pri svetoj meši, kak ga je. V cerkvi majo harmonij, na šteroga svira en uradnik i mladina spevle za njim. Dosta slovenski pesmi so prevzeli i je spevlejo na hrvackom jeziki. Pred te veliki oltar postavijo meseca oktobra lepo izdelano, kak človek veliko podobo sv. Petra Alkantarskoga, Frančiškana, ki ga tu z osminov častijo. Njegovo lice vidno izraža veliko pokoro, štero je delao v življenji i od štere je pravo po smrti: „O blažena pokora, štera si mi takšo i tak veliko diko spravila.“

Na sredini cerkve pred glavnim oltarom je grob velikoga hrvackoga pesnika Lucić Hanibala, štera okolščina zgodovinski značaj cerkve ešče bole povekša.

Pod orgolami, štere se pa zdaj ne rabijo, ar so ne spopolnjene, sta dva lepiva oltara, s krasnimi slikami, istotak od više imenivanoga Frančiška zvanoga po svetom Križi. Poleg veliki dver je en oltar posvečen nastaviteli frančiškanskoga reda, svetomi Frančiški Assiškomu, šteroga je slikao mlajši Palma Jakob, zvani Il Giovine. Da Ponte Jakob je pa slikao oltarno sliko sv. Križa, ki pretresljivo vpliva na dušo pri pogledi na vmirajočega Kristuša. Te slikar je rojen l. 1510. vmro pa je l. 1592. Na steno dil je pa naslikao moke Kristušove De Benediktis Martin l. 1599.

Cela cerkev edna slika. Klopi, določene za molitev redovnikov, krasna rezbarija. Vse kaže na veliko pobožnost tistoga veka, v šterom so se te umetnine rodile. O kak žalostno vpliva na gledalca, ki nosi v sebi čüt do umetnine i z ednim tudi do pobožnosti, če gleda v praznino v toj krasnoj božoj hiši po ne-

delaj i svetkaj. Morsko obrežje je puno z gledalci, čuni natrpani z izletniki, v kopališči vse mrgoli od kopalcov, samo Jezuš sameva v tabernakli i moli pa se žrtvuje za svet, ki je pozabo nã svoje odrešenje po Njem.

Moj pokojni oća, Bog njim daj dūši dobro, so se večkrat izrazili, gda je bio boj, da se njim najbolje mili te stari Nikita, črnogorski krao. Te spomin, pa noše črnogorske, štere sem meo priliko den za dnevom gledati v Belomgrad i pa junaštvo Črnogorcov, štere sem poznao i obćudivao iz zgodovine, so mi ne dale mira, ka ne bi tūdi polūkno v gorato Črnogoro. Polūkno sem. Ali od toga negda kesnej. Zdaj zaednok dovršim svoje pripovedavanje z ednov zgodbov, štera se mi je pripetila na Hvari. Po pravici se je pripetila mojemu dragomu prijatelju, a jaz sem tūdi prišo v njeno sredino.

Prihajam iz mesta i vidim na visoki stubaj frančiškanske cerkve prignjenoga mojega prijatela, pokojnoga g. gvardijana pa še ednoga bogoslovca. Vse gleda v zemlo. Ka pa tej koli majo, sam si misli. Stopaje svoje pofrišim i pitam prignjene gospode: ka pa išćete? Zob. Kakši zob? Moj prijateo je meo z platinov podpreti zob i ta platina njemu je spadnola doli na cerkvene stube i naj se najde, jo je iskalo vse, ka se je gibalo v kloštri. Ne so je pa mogli najti. Prijateli bi rad pomagao, ar se je bojao, da njemu zna zdaj

Veliki oltar v frančiškanskoj cerkvi na Hvari v Dalmaciji.

zob vōspadnoti, zato sem sam tūdi začeo iskati zob. Pa zaman. Vidim pa tam na klopi pri kloštri sedeti dva mladenca, stariva okoli 16—17 let. Obećam njima, da dobita lepo nagrado, če najdeta zob. Omeno sem tūdi, da je platina draga, ešće od zlata dražja. Zato naj jo verno išćeta. Išćeta jo i jo eden resan najde i mi jo prinese. Hitro jo zavijem v ovitek, ga zakelim in jo z najvećšim veseljom pošlem svojem prijatelju radūvajōć se, da sem ga rešo velike stiske. Odgovora pa nesem dobo nikšega. Da li je tak veseo, ka mi od veselja niti nevtegne odgovarjati, ali je pa šo k zobozdravniku i si zob nazaj podpira?! Poznej sem njemu znova telefonirao i dobo sem sledeći odgovor: Zob

sta dečka na poti zgubila. Pot pa je ne bila dugša, kak v Črensovcih od cerkvi do uredništva Novin, to je pet minut hoda. Kak bi ga mogla zgubiti, sem si mislo, ve pa na toj kratkoj poti v zaprtom koperti vendar ne mogoče, da bi zob vöspadno tem menje, ar sem njima povedao, naj ga čuvata, pazljivo neseta, ka dobita veliko nagrado. V kloštri so potem prišli gor na zrok zgubitve. Ftička sta bila potepača i eden zmed njiva je doma vkradno pet jürjov i vujšeo z doma. Zob sta mogla odati, ar ešče tisti den sta zginola z Hvara i nej so jiva mogli najti. Jako dober žandarski narednik, Bosanec, je vsestranski šo na roko mojemi prijateli, da dobi vkradnjeno ali z zgubleno blago nazaj, a zaman. Gda sem prišo domo i bio pozvani na lendavsko sodnijo, sem zvedo, da so ftička zgrabili, šteriva pa sta, se zna, tajila, da bi zob odala, nego trdila, da sta ga zgubila. Jaz sem svoje povedao na sodniji, kak je pa sod izpadno na Hvari, pa mi je ne znano. Brščas sta prej ravno tüdi teva ftička vlomila v blagajno paraobrodne družbe i odnesla precejšnjo vrednost. Dokazov ne, samo sum je, a teliko je vendar vredna ta zgodba od zgublenoga zoba, da človeka navči, da more biti v tüjini previden v vsakoj reči. Če jaz nebi omeno, da je platina draga reč, mogoče niti ne bi želela nikše posebne nagrade i zob bi izročila. Sodo jiva ne bom, sodnije delo je to na tom sveti, na drugom pa nas itak čaka pravična sodba, kde ne trbe nikših svedokov, ar de sodo vseveden i vseviden Bog.

Mojemi prijateli je toti zob napravo vekše stroške, ar si ga je šo v Split popravlat, a popravit i neso njemi ga mogli, plačati je pa mogo takše oderačke cene za prenočišče, da so se še njemi, ki samo v prvovrstne hotele deva svoje noge, zdele grozno velike.

Zob pa zato dragomi prijateli nespadno vö, doma si ga je dao podpreti, ka va, če Bog da, drugoč pali kde vküp hodila i si zbujala v spomini zlate dni, štere sva preživala kre modre Adrije. A na zobe va pa te bole pazila.

Naši izseljenci na Gravelle-i lani na Velko mešo,

SVEČA MARIJA MAGDALENA

Tretje poglavje.

Marija Magdalena obprvim namaže Jezusa.

Jezus Kristuš je začno javno ljudi včiti. Samo malo je trbelo i že v začetki lahko ločimo tri vrste ljudi, ki so se zbirali okoli Jezusa: popolnoma preprosti vučenicje, štere je pri-tegnola njegova reč i šteri so v njem vidli Zveličitela sveta; nato na sredi med njimi dvanajst apoštolov, štere je zebrao za fundamentne kamne duhovne družbe, ki ma svojo življenjsko moč od Jezusa samoga; i nazadnje med temi apoštoli i drugimi vernimi šče posebi zebrane duše, ki so bili pozvani, da postanejo prijatelje i tolažniki Božega Sina, ki je zavolo nas človek postano.

Ž njim so bili vsi združeni z vezjov lubežni; lubili so ga z izjemov ednoga izdajnika i nešternih odpadnikov vsi s pravov lubežnijov, štero njim je Jezus vsem povračao, tak, da je istin-sko mogeo praviti svojim apoštolom: „Vse sam vas za svoje prijatele zvao“. Ali če čtemo sv. evangelij, zapazimo, da celo apoštolje, čeravno so bili odebrani i so v odrešitvenom poslan-stvi zavzemali prva mesta, so pozablajoč na svojo velko službo ne bili ravno najbole verni Srci, štero jih je pozvalo.

Kak je Jezus, podoba našega življenja, šteo meti svojo ma-ter, ravnotak je želo meti tudi prijatele. Med temi je bio sv. Janoš. Sam na sebe pokaže v svojem evangeliji posebi od drugih z izrazom punim lepe preprostosti: *Vučenik, steroga je Jezus lubo.*

Začetnoga nagiba te posebne lubežni do sv. Janoša ne najde-mo v evangeliji. Ne je zapisani. Bio je sin ribiča iz Galileje, meo je brata, ki njemi je bilo ime Jakob. Gda sta ednok na ladjici svoje mre-že popravlala, jiva je Jezus vido i jiva pozvao. Včasí sta zapustila, kak pravi sv. evangelij, svoje mreže i sta šla za njim. To je vse, ka znamo za nastanek prijateljstva, štero je ribiča Janoša povzdignolo i napravilo za apoštola, za evangelista i za slednjega proroka.

Inači pa je bilo z Marijov, s sestrov Lazara i Marta. Do-godek, v šterom se prvikrat prikaže pri nogah Gospodovih, ki jo je, če Marijo, Jezusovo mater izvzememo, povzdigno najviše med ženami, popisuje sv. Lukač v sedmom poglavji:

36. Proso pa je eden od farizejov Jezusa, naj bi k njemi prišeo na obed. I on je prišeo v farizejovo hišo i sedo k stoli.

37. I glejte, nekša ženska v varaši, ki je bila grešnica, je zvedila, da je v farizejovoj hiši pri stoli, i je prinesla alabastrno posodico dišečega olja.

38. Odzaja je pristopila k Jezušovim nogam i je začnola s svojimi skuzami močiti njegove noge; brisala jih je z vlasmi svoje glave, poljubljala jih je i mazala z dišečim oljom.

39. Gda pa je to vido farizej, ki ga je pozvao, je pravo sam pri sebi: „Če bi bio on prorok, bi znao, što i kakša je ta ženska, ki se ga dotika: da je grešnica“.

40. Jezuš pa se je oglaso i pravo: „Šimon, mam ti nekaj povedati“. Te veli: „Gospod, povej!“

41. Neki gospodar je meo dva dužnika. Prvi njemi je bio dužen petsto dinarov, drugi samo petdeset.

42. Ar sta njemi ne mogla plačati, je obema odpüsto. Povej mi, šteri med njima ga bo zdaj bole lübo?“

43. Šimon je odgovoro: „Mislim, da tisti, šteromi je več odpüsto“. I Jezuš njemi pravi: „Dobro si razsodo“.

44. Obrno se je k ženi i pravo Šimoni: „Ali vidiš to ženo? Prišeo sem v tvojo hišo i ne si mi dao vode zã noge, ta pa je s skuzami močila moje noge i je brisala s svojimi vlasmi.“

45. Polübo si me ne, ta pa ne henjala, kak je prišla, polüblāti mojih nog.

46. Ne si mi glave mazilo z oljom, ta pã mi je z dišečim oljom mazala noge.

47. Zato ti pravim: Odpüšćeni so njoj vnogi grehi, ar je mnogo lübila; komi se pa malo odpüsti, malo lübi“.

48. Njoj pa je pravo: „Odpüšćeni so tvoji grehi“.

49. Tisti, ki so bili ž njim pri stoli, so začnoli sami pri sebi praviti: „Što je té, ki celo grehe odpüšća?“

50. Jezuš pa je pravo ženi: „Tvoja vera ti je pomagala, idi v méri!“

Malo strani v evangeliji napravi na človeče srce tak globoki vtis i brez dvomã niti edno prijateljstvo na zemli se je ne tak začnolo kak to. Iz najvećše zavrženosti, v štero more človek spadnoti, zdigne ženska oči k božoj Čistosti, od štere vüpa zadobiti odrešenje svoje düše. Čeravno šće grešnica, je le v telu Sina človečega spoznala Boga i čeravno šće vsa v svojoj sramoti, je le zarazmila miseo, naj bi šla k njemi. V posodici iz alabastra, ki je prispodoba svetlosti, vzeme s sebov dragoceno mazalo. Mogoče je v toj posodici dozday hranila sredstvo, da ž njim povekša svojo pregrešno vabljivo lepoto, i mogoče je v tom mazali, ki ga je zdaj za drugo porabo s sebov vzela, iskala pripomoček za svoje pregrešne zabave. Pri njoj je bilo vse oskrunjeno, i kašteč je štela i mogla dati, je na sebi nosilo pečat sramote.

Zato tüdi tak vstopi, ne da bi kakšo reč povedala, i ravnotak tak tüdi odide.

Čeravno jo obžalüvanje priganja, se ne obtoži pred njim, ki zna za vse. I gda dobi odpüšćenje, ne pokaže nikšega zna-

menja zahvalnosti. Vsa skrivnost je v njenom srci; samo močno verje i ponizno muči, to je zadnje delo i trud prepune duše, kaj več ne zmore.

V Palestini je bila navada, maziliti glavo z dišečim oljom. I koga maziliti s takšim mazalom je bilo znamenje poštovanja. Marija je to dobro znala, mogoče je to že večkrat delala. Gda pa je prišla k Jezusu, se je ne čutila vredno, da bi se približala njegovej glavi, nego se je nagnola k njegovim nogam kak dekla, štera je navčena na najnižja dela. I ne da bi se jih doteknola v začetki, je moči s svojimi skuzami. Nikdar šče, kak svet stoji, so ne tekle takše skuze na noge kakšega človeka. Marija je spadnola k Jezusovim nogam i točila skuze velke žalosti, ki so njoj bile v odrešenje njenoga življenja.

Jočič i ne da bi čakala na kakšo tolažilno reč, je spustila Marija vlase s svoje glave. I s svojimi lepimi vlasmi, ki so njoj nekda bili v gizdo, zdaj briše z Jezusovih nog skuze, štere so njoj tekle z oči. Ravnotak se je tam prvokrat zgodilo, da je ženska svoje lepe vlase dala v službo pristrčnoga obžalovanja. Že se je mogoče što dao v znamenje žalovanja oropati svojih vlas, mogoče jih je tudi prineseo na oltar kakšega božanstva za dar. Ali nindri nam ne pokaže zgodovina, ki zapazi vse spomina vredne dogodke v življenji človeštva, da bi greh i obžalovanje prikazala tak pretresljivo podobo samoga sebe. Celo sv. Janoš, vučenik lübezni, ki je tak globoko zarazmo skrivnosti žrtve, darüvanja samoga sebe, se je nad tem začüdo; i gda je šteo prikazati Marijo prišestnim stoletjom, je ne najšeo drugih reči, kak da je zapisao: *To je bila tista Marija, ki je Gospoda z oljom mazala i njegove noge s svojimi vlasmi brisala.*

Potem je postanola grešnica pogumnejša. S svojimi nevrednimi vüstnicami se je približala Zveličitelovim nogam i je začnola polüblati. S tem, da se je doteknola Jezusovih svetih nog, so preminoli zadnji spomini grešnoga življenja v velkoi žalosti nad njimi i v velkoi lübezni do božega Zveličitela. Neizbrisni grehi so se njoj izbrisali i prenovljena duša je začnola vdihavati poživlajoči zrak svetosti.

Komaj zdaj je vzela i odprla alabastrno posodico, da dopuni skrivnost obžalovanja, štero je začnola lübezen. Vlejala je mazalo, to prelepo prispodobu nemrtelnosti, na Jezusove noge. Njene, zdaj že čiste roke, se več ne sramüjejo dotekniti se Sina božega i ga mazati, i cela hiša se napuni z močjov, ki privre iz zlomlive, a nesmrtné posodice, iz alabastra i iz globoko lübečega srca. Nato se začne med Jezusom i farizejom tisti vzvišeni razgovor, na šteroga začetki so reči: *Šimon, mam ti nekaj povedati, i se dokonča z rečmi: Odpüščeni so njoj vnogi grehi, ar je vnogo lübila.*

Ne je zaman začüo poznejši rod teh reči, i same so ne zaman razsvetlile našo slabo naravo. Ne, ne so zaman tekle čiste skuze spokorjene grešnice, ne so zaman valoviti vlasje bili za brisanje nog, ne so bili zaman sladki i bridki spokorni po-

lūbi, ne zaman dragoceno mazalo, ki je bilo razlejšano na brezmadežno Jezušovo telo. Cela vrsta rodov je hodila po stopinjah te čilidne spreobrnitve od greha k pravičnosti, od večne smrti k večnomi življenji. Šče druge Marije so se zdignole iz prepada grešnosti, od stoletja do stoletja so se spokorjene približale k nogam Odrešenikovim. Tūdi te so jokale i točile skuze v spokornosti i od žalosti nad grehi; v velkoj lūbezni spreobrnjenja so polūblale Jezušove ranjene noge. Svet je to vido; sovražnik i nasprotnik čistosti pa se je začūdūvao toj čistosti, ki je vstanola s pogorišča k novomi življenji, i ne da bi zapazo svojo zasleplenost, je spoznao, zakaj je pozvao Jezuš v število svojih prijatelov na zemli tūdi grešnice, gda si je izvolo nedužnost sv. Janoša; tūdi je ne zamero Jezuš, ki je grešnoj ženi povedao tolažilne reči odpūščenja: *vnogi grehi so njoj odpūščeni, ar je vnođo lūbila.*

Cerkev sv. Mauricija na Gravelle-i poleg Pariza, kde se naši izseljenci radi zbirajo.

O Bog, ti si istinsko Bog, ar tvoje reči so stvorile jakostne lūdi i tvoje prijateljstvo do grešnice je rodilo svetnike!

Tak je bilo, gda je Marija iz Betanije prvokrat mazala Jezūša. Jako mogoče je, da se je zgodilo to v Betaniji samoj. Evangelist sv. Lukač naimre pravi izrečno, da se je te dogodek zgodo v hiši i pri stoli ednoga farizeja, ki se je zvao Šimon. A drugo maziljenje, od šteroga nam sporočata sv. Matej i sv. Marko, se je zvršilo v Betaniji v hiši Šimona Gobavca, i sv. Janoš šče zraven pove, da je bio med gosti Lazar i da je Marta vzela dvorbo v svoje roke. Ta sorodnost imen med Šimonom farizejom i Šimonom Gobavcom pri dvema spodobnima, a po časi i po okoliščinah različnima dogodkoma, nas sili k misli, da se je oboje maziljenje zvršilo pri ednomistom Šimoni, ki je bio

kak sosed v zvezi z družinov Lazara i Marte, i da se je to vse zgodilo v Betaniji.

Za časa prvoga maziljenja je bila Marija šče grešnica i komaj po njeni spreobrnitvi je stopo Jezuš v zavŕpno prijateljstvo z Lazarom i njegovov hišov. Od tistihmao je bila Betanija za Jezuša kraj prijateljstva i mirnoga odpočitka, edini kraj, kama se je večkrat z veseljom povrno i gde je tüdi sam najlepše spomine zapüsto.

Povedali smo, da je sestra Lazara i Marte, verna prijateljica Jezuša Kristuša, bila Marija iz Betanije, čeravno je v sv. evangeliji pod tem imenom ne imenüvana. V dvema velkima poglavjoma pri sv. Janoš, gde je opisano obüjenje Lazarovo i drügo maziljenje, je samo povedano, da je v krvnom sorodstvu z Lazarom i z Martov. Tam je vsakokrat označena kak Marija, sestra Lazarova i Martina, zvün toga mesta se nekam zgübi. Niti pod križom, niti pri grobi, niti pri vstajenji je ne najdemo pod tem drüžinskim imenom, niti gde indri. Ta žena, ki jo bomo naskori vidli, kak je drügokrat mazilila Jezuša dva dni pred njegovim trplenjom, i od štere je Jezuš, da bi jo rešo pred nevoščenostjov drügh, pravo: „Gdekoli se bo po celom sveti oznanjao te evangelij, se bo tüdi pripovedavalo v njeni spomin, kaj je napravila“, ta žena se nekam zgübi. Dva dni pred svojim trplenjom je pravo Jezuš od nje i od dragocenoga olja: „Püstito jo; prihranila je to za den mojega pokopa“. Pa li ne vidimo, da bi se na den toga pokopa prikazala sestra Lazara i Marte. V Betaniji naj bi bila vse, zvüna Betanije naj ne bi pomenila nikaj?

To je nemogoče. Marija iz Betanije má slavno ime, ime, štero poznajo vse strani evangelija. I če pri dogodki v Betaniji to ime ne imenüvano, je to zato, ar jo že kraj sam tako dočno označüje, da nega več dvoma. (Dale.)

Večni posvet.

Narava se spreminja. Prišlo je sprotoletje, lepo, cvetoče kak mlada zaročnica. Človeka navdaja veselje, da pozabi na nevole, a ti posvetek brliš v božem hrami na čast Stvoriteli sprotoletja.

Nastopi vroče leto. Sunčni traki pripekajo bole i bole, ozračje postane vdüšljivo, neznosno. V tvojem bivališči ne vlada vročina, nego prijeten hlad te obdaja, da goriš mirno. V naravi raste vročina, čarni oblaki se zbirajo, v daljavi bobni, grom se bliža bole i bole, bliski švigajo v sparnom ozračji. Že so tü prve kaple. V trenutki se jako zabliska, strašno zagrmí — v bližini je vdarilo v stari jegnjed. Močen zvok groma te zgene, da nemirno zaplapolaš — i ti se nagneš proti oltari pa trepetajoče prosiš, da prizanese Vsemogočni nevolnim zemlanom, ki s strahom gledajo na hižice i pola. Viher henja, lüstvo si odehne i

pošila zahvalnice Najvišnjemi. Nešterni pribeži v boži hrām zahvalit se. Ej posvete, kak radostno plapolaj zdaj, gda znaš, da je henjao viher, da je minola nevarnost.

Leto mine, pride jesen. Lüdje spravljajo pridelke. Po opravljenom deli pridejo v cerkev, da se zahvalijo Bogi, ki je blagoslovo njihov trüd. Ti se družiš ž njihovimi hvalnicami.

Tüdi po zimi plapolaj živahno, čiravno okoli tebe tüli viher; nikaj te ne zebe, vej si večni posveti. Vsikdar živeš, goriš; če ti pa zmenka hrane, ti prilijejo čisti olj, ki ti da nove moči.

Čiravno si večni, itak premineš ednok v leti na Veliki petek. Te obhajamo spomin Ježušove smrti. Na Veliki petek je vgasnola najsvetejša svetlost, Kristuš Zveličiteo. A naskori se obüdiš, da svetiš pred božim grobom, gde počivle bože Telo. Ti

Izseljenci beltinske župnije na Gravelle-i lani na Velko mešo.

goriš i naznanjaš, da je Kristuš zaistino goristano tretji den iz groba, da je prava svetlost začela znova svetiti.

Na Vüzem znova svetiš pred velikim oltarom od mrtvih vstalomi Zveličari i čütiš z nami, ki ponavlamo v srci: Aleluja.

Dragi večni posvet! Kak srečen si, da smeš goreti pred Stvoritelom sveta, pred Odrešenikom i pred našim sodnikom. Posvet, ti si naš prijateo!

Glej, vmrli bomo. Odnegli nas bodo na cintor v bližini cerkve, gde bomo počivali večno spanje; te ti samo li gori za nas pred neskončno Smilenim, v tihih nočeh pa pošli nekaj svojih zlatih trakov vö na grobe ... gda bo pa darüvao dühovnik najsvetejšo daritev na oltari za nas, bo molo: Gospod, daj jim večni mir i pokoj; i večna svetlost naj njim sveti.

Posvet prelübi ali se boš tüdi te nagno k oltari i lepo proso za nas, ki bomo v večnosti?

R. J.

NAZAJ v NAROČJE MATERE CERKVE.

SIGMUND HENRICI.

Po svojem zvanji je bio luteranski pastor (farar) v Götzenhain-i, v nemškem mestu. Ka ga je denok pripelalo v katoličansko Cerkev?

Ednoga dneva je prišlo k njemu nekaj „gmajnarov“, nekaj ljudi iz njegove farske, šteri bi se njemu radi stihali, posebi spovedali. Kak je znano, majo luterani šego, da skupno požalujejo grehe v cerkvi i s tem je po njihovem mišljenju spoved opravljena. Tej ljudje, njegovi „gmajnarje“, pa so čutili, da s tem ne pomirijo svoje vesti. Zato naj bi njim Henrici sam odpustil greh, kak so to vidili pri katoličanskih duhovnikih i s tem bi jim spravo miloščno, tak da bi mogli premagati skušnjave svojega tela, ar so sprevidili, da jim njuva molitev sama ne zadošča.

Od toga hipa se je Henrici-j začnola vsiljavati miseo, zraslo je pred njim najbolje žgeče pitanje, štero se more poroditi v duši luteranskoga farara. Pitanje, ali ma on oblast odpuščati grehe? Što naj bi njemu jo dao? Gde bi jo po vsaj istini mogeo dobiti?

Da to oblast neizbežno potrebjuje vsakši dušni pastir, se njemu je jasno nazvestilo. Že zdrava pamet njemu je svedočila, da nikak nemre pomagati nevolnim dušam, či nema té oblasti. Ovak je vse dušnopastirsko delo prazno i samo zvunešnje.

Od toga časa dale je Henrici začno misliti na to, kak bi tudi on sam mogeo spovedavati. To je bila za njega prilika, da je začno bliže gledati i premišlavati od svestva sv. pokore i či resan i v istini takše vnožine katoličancov najdejo v spovedavnici to, ka iščejo — mir vesti. Začno je premišlavati katoličanski verski navuk i življenje.

„Bog sam zna, ka sam v tom časi vse doživo,“ je zapisao sam, „pa — naj bo za to zahvaljeni! Prebolo sam to i rešo sam se toga morja, punoga bolečega neznanja, dvojbe za zavanja. Z veseljom šče pomlim tisti čas, gda so mi spisi Tertulijana (velkoga cerkvenoga pisatela iz 3. stol.) razjasnoli, da je rimska Cerkev prava kršćanska Cerkev ...“

Čiduže bole je spoznavao, da je nazlūk vsoj svojoj vrelosti i zvünrednoj brigi, li mogeo jasno spreviditi, da njegov i „gmajnarje“ kak tudi on sam nikak nemrejo napredovati po poti svetosti. Spoznao je tudi, da so vsi tisti nasledki, šteri se dotakajo iz tistih svestev, ki jih je šče obdržala lüteranska vera, ne zmožni občuvati lüdi pred spadajom v greh pa grehote i potišiti nemirno vest.

„Zakaj pöleg najbouše volé, odločne borbe, molitve, vere i spovednih pesmi — vendar takši slab nasledek? Ali ne menkajo pri nas konči tiste milosti, štere katoličanska Cerkev more meti, da se njoj posreči vzgojiti prave svéce?“ Takša i spodobna pitanja so njemi silila v düšo, ga mantrala i napunjavala s strahom pa nemiro i nikaj ne najšeo v luteranskoj veri, ka bi ga docela moglo pomiriti i zadovoliti.

„Tak je bilo, Bogi bodi hvala! jezerokrat hvala!“ je veselo zapisao potli i si pomiro nemirno lastivno srcé. S tem se je zrúšo v njegovoj düši ves luteranski navuk, šteri vči, da že sama vera zbriše človeki greh. Za odpüšćenje greha ne trbe zasebne spovedi, liki samo vera v Boga, pravi luteranski navuk. I ravno na tom stoji luteranska vera. S tem pa tudi spadne vse.

L. 1856. je bio Sigmund Henrici sprejeti v katoličansko Cerkev i potli je postao katoličanski dühovnik.

Dragi čtevec! Tak je spoznao te luteranski farar i ž njim vnogi, vnogi drügi velko vrednost sv. spovedi za katoličance.

Velki nemški pesnik Göethe (luteran po veri) je zapisao: „Spoved je jako dobro sredstvo, da človeki, šteri je za to določeni, zavüpamo svoja djanja, slabosti i dvojbe, a on nas opóti, okrepi, dá navuk i pokoro i zbriše nam našo krivdo.“

Spoved davle tistim, ki so spadnoli v greh, velko tolažbo i je tudi močna vüzda, ki nam prebrani skrite grehe.

Zato se, dragi čtevec, vsikdar vestno obtoži svojih grehov dühovniki, da ne boš zavolo njih na sodnji den toženi pa obsojeni.

Ve to sam najbolje čütiš, kakše veselje te je obinolo, gda si odložo žmetno breme svojih grehov v spovednici, štero ti mogoče leta i leta ne dalo mirá, ar ti je düšna vest den za dnevom klonkala na dverí tvojega srca. Mogoče si za časek gda

zadušo v posvetnom veselji te glas, ali gda si bio sam s sebov, i to mi odkrito pripoznaš, da te je tem bole glodao črv vesti i si mogoče šče niti v senjah ne meo mira. I kakša sreča i mir sta se naselila v tvojo preplašeno dušo po dobro opravlenoj spovedi! To srečo je že občutilo milione i milione src.

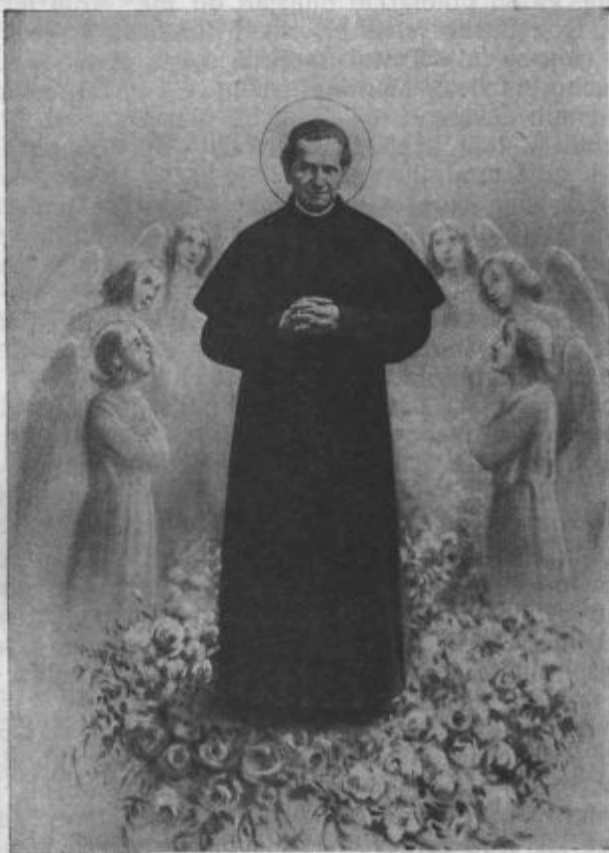
Na to svestvo, na štero gledajo drugoverci s prikritov jalnostjov, smo mi katoličanci zaistino ponosni. Zato pa, gda koli ti leže na dušo žmetno breme, stopi v spovedavnico, povej odkrito duhovniki i iz srca požaluj, ka ti leži na duši i najšeo boš tihi i blaženi mir.

S v. IVAN BOSKO.

Marija je srednica vseh milosti. Najlepši dokaz zato jesv. Ivan Bosko. Brezi Marije nam je Don Boskovo delo nerazumlivo, tak globoko je posegala v njegovo življenje i delovanje. Že v senjah, štere je meo kak devetletni deček, njemi je bilo povedano, da ga bo vse navčila nebeska Pomocnica.

Don Boski je že njegova mati Marjeta vcepila v nedužno srce lübezen do

Marije, i to, ka mati vcepi, se rado prime! Gda je začno ešče kak pastirček apoštolovati med svojimi tovariši, jih je vodo h kapelici pred podobo rožnovenske Matere bože, da so tam skupno molili čislo. Gda je kak dijak v svojih šestnajstih letih že potrošo svoja siromaška sredstva, s šterimi se je vzdržavao, je spoznao, da naprej ne bo mogeo, zato je postao jako žalosten.

Te ga znova potolaži v senjah njegova Pomočnica, pa njemi oblubi, da njemi sredstev ne sfali i da naj samo lepo nadaljuje svoje včenje. Pa resan njemi ne sfalilo sredstev. Teško je šlo, a šlo je pa le, i srečno je dospeo do zaželenoga cila.

V njegovom prvom zavodi v Turini je bio vsaki Marijin svetek pravi domači svetek, kak gda mati v družini obhaja svoj god. Pobožnost do Marije je bila med gojenci tak vkoreninjena, da so Marijo smatrali zaistino kak svojo mater; kak da so čutili njeno bližino, čiravno so je ne vidili. V vsakšoj potrebščini i nevarnosti so se k njoj zatekali. Gda je sfalo krüh i Don Bosko je ne meo s kem drugoga kupiti, so šli v cerkev k Mariji i so jo prosili s takšim zavüpanjom i s takšov gorečnostjov, da do olišani, ka so potolaženi odhajali od nje. Krüh je zaistino prišeo i Don Bosko je ne bio nikaj dužen za svoje gojence.

Gda se je v Turini razširila küga, je Don Bosko svojim gojencom razdelo Marijine svetinjice i jih zagotovo, da nišče izmed njih ne bo vmro, ar jih bo Marija čuvala. Isto se je zgodilo tüdi po drugih njegovih zavodaj v spodobnom slučaji. Nišče izmed gojencov niti predstojnikov je ne zboleo, ne vmro.

Življenje v njegovom zavodi je bilo vse povezano z mislijov na Marijo. On je čisto vse pripisüvava Mariji, kajkoli je dobroga včino. Gda je proti konci svojega življenja prišeo nazaj v Turin s potüvanja po Franciji i Španiji, gde je bio sprejeti kak kral, je šo v svojo sobico, spadno na kolena, na lice so njemi privrele vroče skuze pa je vzdihno v globokoj hvaležnosti: „O, kak dobra je Marija!“

Senje z leta 1844. so se vistinitle po dvajsetih letih, gda je gledao pred sebov krasno stavbo — cerkev Marije Pomočnice. Ravno tisti napis, šteroga je vido v senjah, se bleskeče na njoj: „To je moja hiža, odtec se bo razširila moja slava.“

Ali so to zaistino bile samo senje, gda je vse to vido v dühi, ka zdaj v istini gleda na svoje oči? Že so stala ona poslopja, od šterih je negda, gda je ešče ne bilo nikaj, pripovedavao svojim prijatelom, ki so jokali nad njim, misleč, ka se njemi meša. Ali so bile senje, gda je gledao krasno cerkev Marije Pomočnice, štero je postavio Mariji, i odkec se je zaistino razširila njena slava po vsem sveti?

Ali je to veličastno baziliko resan sirmaški Don Bosko postavio? Mogeio je meti trdno zagotovilo, da bo dovršo, ka je podvzeo, ar je meo komaj osem soldov v možnij, gda je mogeo plačati prve delavce. Gde je dobio sredstva, gde toliko pezez za tak lepo cerkev? Gda je bila dovršena, je ne meo nikaj duga. — Gde je dobivao sredstva, pitate! Don Bosko sam pripovedavle, kak čüdne reči so se godile. Marija Pomočnica je tista tri leta, gda se je zidala cerkev, delila obilne milosti i lüdje, oblagodarjeni ž njimi, so Mariji vračali s hvaležnostjov i pošilali Don Boski dare, da je vsikdar meo sproti. Marija Pomočnica njemi je očividno pomagala, zato je skleno delati z vsemi močmi, da se slava Marije Pomočnice razširi po vsem sveti.

Bodimo dobri pastirje svojih i nam zavüpanih düš.

Jaz sem dober pastir. (Jan. 10.-11.)

Jezus je ozdravo sleporojenoga. Ozdravo ga je tak, da je napravo blato z svojih slin i zemle, s tem namazo njegove oči i njemu je zapovedao, naj se opere v vodi Siloi. Blato očam škodi, ne pa ka bi zdravilo bilo za nje. Zakaj je pa Jezus blato nūcao, škodljivo blato? Naj pokaže, ka je on zdravnik, ne pa vrastvo. Zato, naj pokaže, ka on ešče z takšim vrastvom more ozdraviti, kakše škodi. Zato naj posvedoči pred svetom svojo vsegamogočnost, svoje božanstvo. Židovje so ne mogli mimo velike čüde z mučanjem, mogli so jo priznati, čeravno ne so je šteli. A naj zmenšajo njeni vtis, so pozvali toga ozdravljenoga slepca i ga pitali kak se je to zgodilo. Vse njim je lepo dopovedao, a oni v svojoj zagriženosti so njemu odgovorili, da te Jezus grešnik more biti, ar sobote, štera je bila zapovedani svetek za židove, ne drži, ka v soboto vrači. A te ozdravljeni slepec je Jezusa, ki ga ešče nikdar ne vido, v obrambo vzeo i židovom v obraz zabrüso, ka od začetka sveta ešče ne bilo čüti, ka bi što sleporojenoga zvräco, kak ga je Jezus i ka te človek more sveti biti, ar Bog grešnikov ne poslühne. Nato so se židovje razsrdili i so ga kaštigali z najvejšov cerkvenov kaštigov: zbrisali so ga z židovske vere i cerkve. Malo za tem ide Jezus k tomi ozdravljenomi i zavrženomi slepci i ga pita: „Verješ v Sina Božega?“ „I što je tisti, da bi vervao v njega?“ Jezus njemu je odgovoro: „Vido si ga i s tebov guči“. Ozdravljeni slepec pa nato: „Verjem, Gospod, i ga je molo“. Nato je Jezus okoli stoječim ete reči povedao: „Za sodbo sem prišeo na te svet, da spreglednejo, ki ne vidijo i dā oslepnejo, ki vidijo“. Fari-zeuše, njegovi sovražniki, so se čütili prizadete i ga pitali: „Smo lejko mi tüdi slepi?“ Jezus njim je odgovoro, ka če bi bili slepi, to je, če zakone ne bi poznali po svojoj krivdi, ne bi meli greha, zdaj pa, ar zakone poznajo, njihov greh ostane. I nato njim je začeo razlagati, kakši more biti voditeo düš, ka te more biti dober pastir. Proti slabim vodnikom je Jezus pokazao v svojoj osobi na dobrega vodnika, na dobrega pastira, da smo njemu spodobni. Pasterje pa smo vsi. Dühovnik je pastir svojih vernikov, oča i mati sta pastira svoje dece, gospo-dar svoje družine, vsaki človek je pa pastir svoje lastne düše. Moremo pa biti dobri pastirje svojih i nam zavüpanih düš, ka te rešimo.

Prle, kak je Jezus te večnolepe reči spregovoro: jaz sem dober pastir, je povdaro, da dober pastir je samo tisti, ki skoz vrat, dver pride. Da ki prilazi po drugoj poti kak skoz dver, tisti je, pravi Jezus, ropar, tovaj, šteri kradne, kole i pogübla. A vrata v ovčarnico so pa Jezus, pravi On. Ki pride skoz Njega,

ma življenje i je v obilnosti ma, trdi od sebe dober Jezuš, dober pastir. S temi rečmi je Jezuš očivesno naznalo, ka nišče ne sme nikoga siliti ne v duhovniški stan, ne v zakon. Vrata v ovčar-nico, k dūšam je On, nišče drugi. Od duhovniškoga stana pravi Jezuš svojim apoštolom, prvim duhovnikom: Jaz sem vas odebral i ne ste vi mene odebrali. Bog jedini ma oblast, da postavlja sebi namestnika, koga šče. Ravnotak jedino Bog ma oblast, da zvoli v zakon tiste dūše, po šterih šče svojo podobo razširjati na zemli i svojo slavo povekšavati v nebi. Zakon je najmre, kak pravi Bog po sv. Pavli apoštoli, velika skrivnost, veliko svestvo, ar je po-doba Jezušove združítve z našimi dūšami. Jezuš se pa združuje z našimi dūšami po milošči posvečujočoj, to je te, gda je pregnan iz nje smrten greh, ovak nikdar. Zato mora biti prva skrb mla-dožencov, da so čisti kak Jezuš zaročnik i mladožen, da so čiste kak Kristušova cerkev, od štere pravi sveto Pismo, da ne-ga na njej nikšega zamazka, nikše gūbe. Bog svoje podobe, ki je najlepša i najdragša, ne položo v nikoj drugi, kak samo v človečo dūšo. Ne v zlato, ne v srebro, ne v kralvske tronuše, ne v rūde diamantov, ne v nikšo čast i veličino, nego samo i jedino v človečo dūšo. V tvojega siromaškoga deteta, siromaški stariš, ravno tak kak v dūšo najbogatejšega i najimenitnejšega človeka. To je tista čast, od štere vekše nema svet, to je bogastvo, ki presega bogastvo vsega stvarstva, to je oblast nad vse ob-lasti, ka dūša naša nosi podobo božo na sebi i to samo ona, nišče drugi. I naj ta podoba ostane nevražena, njoj je Bog dao čuvara v starišaj, njoj je Bog dao za vodnika duhovnika i njej ešče posebi zapovedao, naj sama sebi bo dober pastir.

Naša dūša je tak draga, da je Jezuš pravo, ka če bi celi svet pridobili na škodo svoje dūše, ne bi smeli v to privoliti. Če bi vse lepote sveta i vsi njeni kinči bili nam ponūjeni, naj samo en najmenši grehek včinimo, bi mogli to ponūdbu odklo-niti, ar je dūša več kak milijon i milijon svetov z vsem svojim bogastvom. Zato je vsakoga človeka, naj je to papa, pūšpek, krao, bogataš ali štokoli na sveti, vsakoga človeka, prva i naj-vekša dužnost, da reši, zveliča svojo dūšo. Bog bi lejko v tistom hipi, kda je nas stvoro, stvoro neskončne lepote brez mere i meje. A ne je šteo, stvoro je nas, ar samo naša dūša nosi na sebi božo podobo i ar samo ta je pozvana za večno življenje. Prvo pitanje zato, štero moramo do sebe postaviti jaz i ti i vsaki človek, je: živeš tak, ka rešiš svojo dūšo? Da ka mi pomaga, če se vtaplam v sveckom veselji, večno veselje pa zgūbim? Ka mi po-maga, če plavam v bogastvi, šteroga niti prešteti ne vem, če bom naveke kodiš na drugom sveti? Ka mi pomaga, če mi celi svet kriči: Heil ali kakšte te že, če mo na drugom sveti na veke osramočen? Zato pravi Jezuš, iščite najprle bože kralstvo i njegovo pravico! Iščimo tak vsi brez izjeme v prvoj vrsti zve-ličanje svoje dūše, to je *bodimo dobri pastirje svojih dūš*.

Dobri pastirje svojih dūš moramo biti. Jezuš pa od dob-rogā pastira pravi: Dober pastir življenje da za svoje ovce. Vi-

dite, drage duše, kak jasno, kak očivesno pove Boži Sin, da živet moramo samo za svojo ovčico, za svojo dušo. Ne pravi Jezuš, da v starosti damo življenje za njo. Ne. Vsikdar. Mladost tudi ne izvzeta. Življenje vsikdar i vsepovsedi. Za dušo ovco se mora darivati celo življenje, ne samo doma, tudi v Franciji, tudi v Nemčiji, tudi v Ameriki, tudi vsepovsedi. Ne zaslužimo imena, da smo dobri pastirje, da smo dobri krščenički, če ne damo svojega življenja za svojo dušo, ne zaslužimo pohvale Jezušove: raduj se dober sluga, ar si veren bio, če ne živem vsikdar za dušo. Ne zaslužimo njegovoga plačila: Nad vnogo boš postavljen, idi vu veselje svojega Gospoda, če ne živemo za rešenje duše. Za dušo se živet more, za dušo se življenje mora dati.

Kak se pa more živet za dušo? Jezuš na to pitanje odgovori z življenjom najemnika i nas opomina, da tak živet ne smemo. Najemnik vidi vuka i ovce pusti, sam pa beži, pa se ne briga za to, če vuk ovce razžene i raztrga. Tak živet ne smemo. Mi smo pastirje od Boga določeni za rešitev svojih duš, ne pa najemniki, zato pa ne smemo dovoliti, da bi vuk prišo i pregnao pa raztrgao našo dušo i duše nam zavüpanih. Molimo v skušnjavaj? Če ne, te vuk, hüdi düh malo posla ma z dušov, brez trüda jo dobi v svoje mreže. Uboga düša v mrežaj hüdogo düha! Če je strašno spadnoti, kak pravi sv. Pismo, v roke živoga Boga, ki je sama dobrota, kak strašno mora biti spadnoti v roke hüdogo düha, ki je sama hüdobija. Molimo doma z svoj famelijov? Molimo pred jelom i po jeli vgojdo, gda stanemo i večer prle kak ležemo? Smo navčili nato svojo deco? Ali smo je mogoče tak püstili po širnom sveti, ka smo je vse drügo, samo moliti je ne navčili? O dragi stariše, če tak, te smo mi bili njihovi najbole zgrablivi vucje, ki smo lastno deco strgali z Jezušovoga srca i je zročili v pogüblenje! Molite drage duše sküпно, kak je to bila vsikdar navada našega naroda? Molite sküпно, držite gor stare dobre navade. Negda se je čülo po večerej iz vsake hiše, kak je družina molila sküпно sveto čislo. Zato pa je kralüvao v njih mér i blagoslov. I te mér i te blagoslov se nazaj povrne v naše hiše, gda mo znova čislo molili v njih. Molite posebno v skušnjavaj. Ve je Jezuš obečao: Prosite i dobite, iščite i najdete, klonkajte i se vam odpre. Molite v skušnjavaj i tak včite tudi vašo deco, potem vas boži blagoslov bo sprejavao v celom vašem življenji do lepih nebes.

Ste mogoče že vidili kak ftička spravla svoje mlade z gnezda? Na rob gnezda je postavi i pokaže njim svet, v šterom do se mogli preživeti — a pusti je pa z gnezda samo te, gda že znajo leteti. A če ne vejo šče leteti, je z peroti nazaj drži, celo z klünom vdari po glavi i ne pusti z gnezda, ar so v nevarnosti, ka prido roparskoj stvari v škrample. Kak krasen navuk da starišom ta nema stvar. Ne pusti prek praga tvojega deteta, dokeč ne zadosta okrepečano, ka med svetom ne pride v roparske roke greha. Okrepčilo za dušo je pa Bože Telo Jezušovo. Ve je Jezuš samo od

svojega Tela pravo: Ki je moje Telo i pije mojo Krv, ostane v meni i jaz v njem. Hodijo vaša deca, vaši dečki, vaše dekile kaj k svetomi prečiščavanji? Ste je navčili? Plesati znajo gvušno, ka pa Jezusa ljubiti tudi znajo? Ki Jezusa ljubi, rad k njemu hodi, ve je lubezen vezalje, ki veže duše vkup. Navčite svojo deco na vredno i gostejšo sveto spoved i prečiščavanje, poskrbite njim v tujini potrebne pripomočke, da do se znali tam tudi spovedati, mate takše i za Francijo i za Nemčijo v Marijinom Listi, ka ne do vaša deca brez moči blodila po tujini i se pogublala.

Kakšteč lepa je korina, če se ne poleva, povejne i se pošušii, i zadušii jo plevel. Roža duše je vera. Rosa za naše duše rožo je navuk Jezusov. Te nas friši, ka nam duša ne vsejne, te rivle od naših duš vkraj vsako koprivo i vsaki plevel greha, ar po božem navuki spoznamo, ka je prav, ka moremo delati i česa se moramo ogibati. Kelikokrat pa ne moremo v cerkev k navuki. Večina tistih vnoгих jezer našega naroda, ki roboti po tujini, pa nemore ali zavolo dela, ali zavolo nerazumevanja jezika, nikdar skoro k navuki. Poleg toga pa den za dnevom vidijo slabe zglede i čujejo sramotilne reči proti veri. Se čudivate, če spadnejo? Če pridejo brez vere, brez jakosti domo? Ne čudivate se, nego v prsi se bijte i pravite ne trikrat, nego do svoje smrti: Moj greh, moj prevelki greh! Jeli ste pa poskrbeli svojoj hiši i svojim v tujini dobro čtenje? Čtenje, ki dušo pomaga rešiti, gda navuka ne moremo poslušati. Ali vam je mogoče prva briga, naj sin, ali hči, ali žena ali mož dosta zasluži, či poleg toga duša prejde, ne nikša škoda? Siromaški stariš! Pa ne veš, ka de Bog pri sodi v prvoj vrsti pitao: kde so pa moja deca, ne tvoja, štera sem ti dao? I kama si je spravo, ta idi ti tudi? — Dragi očevje i matere, poskrbite svojim dobro čtenje v tujini i svojoj hiši doma, je neskončni zgubiček, če toga ne včinite. Rajši menje ali nikaj kaditi, menje ali nikaj piti, falejši obleč si raj oblečiti, a dobro čtenje naj ne zmenka v vašoj hiši i pri vaših v tujini. Gda na gūmli mate veliki vršaj, gda se njemu vese-lite? Jeli te, če je to vršaj zrnja ne pa plev. Tudi pri čtenjej ne gledajte na vršaj papira ali kepov, nego na vršaj zrnja, to je na navuke Kristušove, ki se glasijo po papiri i te navuk skrijte v srca svoja i srca vaše dece, te de roža Jezusove vere rasla i dorasla vu vaših i vu njihovih srcaj do nebes i tu ednok poklonkala: Jezus odpri i pusti me k sebi.

Naša sv. Maticerkev ma neizmerno velike duhovne kinče za naše duše. Eden takši kinč so odpustki. To čuješ dostakrat, to vidiš večkrat napisano v molitvenoj knigi, pa najbrž niti ne veš, ka so odpustki. Katekizmuš nam pravi: „Z odpustki se odpūščajo vremenite kaštige za one grehe, šteri so že pri spovedi odpūščeni“. To nam pove dve istini. Prva je: ka vsakši greh, posebno smrten, pusti na duši nikše zamazke tudi po spovedi. Druga je: ka nam te zamazke zbrišejo odpustki, štere ma sv. Maticerkev.